

mijn levensverhaal in een notendop

Als jong kind dacht ik dat ik normaal, hooguit wat eigenzinnig was. Iedereen heeft toch wat?

Hoewel ik vaak in mezelf gekeerd was, speelde ik ook met andere kinderen. Tot acht jaar ben ik in een onopvallend gezin opgegroeid, moeder, vader en een broertje dat vier jaar jonger was. Regelmatig deden we iets leuks, als naar het zwembad. In de zomer op vakantie.

De buitenwereld viel mijn opvallende gedrag evengoed steeds meer op. Mijn fixaties voor bepaalde objecten en onderwerpen, mijn vreemde angsten. Mijn heftige reacties als iets 'anders liep'.

Mijn juf van de kleuterklas noemde me zelfs zwaar autistisch. Ik paste niet in haar plaatje. Met zes jaar werd ik onderzocht, kreeg ik de diagnose autisme en een schooladvies.

Maar sinds ik officieel autistisch was, durfde geen school me nog aan te nemen. De enige mogelijkheid was een ZMOK-school. (Zeer Moeilijk Opvoedbare Kinderen). Dat zagen mijn ouders niet zitten. Het was ver van huis, ik zou zo'n twee uur per schooldag in een taxi-bus moeten zitten. Bovendien: zo erg was het toch niet met me?

In groep 4 had ik pas een lerares die met me begaan was. Die mijn autisme niet als iets griezeligs zag, maar als een uitdaging. Bij haar kon ik kind zijn. Ze creëerde ook een stevig groepsgevoel, waar zelfs een in zichzelf gekeerd kind als ik met warme gevoelens aan terug denk.

Het is misgegaan toen ik naar groep 6 moest, een ander klas, een andere juf en meester. Al snel was ik het mikpunt van pesten. Werd belachelijk gemaakt, kinderen gingen expres herrie maken omdat ik niet tegen harde geluiden kon. Mijn leraar probeerde mijn autisme af te leren! Stelde dezelfde eisen aan me als aan 'gewone kinderen'. Steeds zat hij me op de huid.

Nu wilde ik zelf naar een andere school. Weer was die ZMOK- school de enige optie.

Op het eerste gezicht leek het zo anders dan de basisschool! Hier was het goed genoeg wat ik deed. Een aantal lessen volgde ik met plezier.

De sfeer werd echter steeds grimmiger. Wat de leerkrachten wilden, gebeurde. Wie niet gehoorzaamde kon een schop of klap krijgen. Door elkaar geschud worden. Of zat uren op de gang zonder een activiteit.

Thuis durfde ik amper te vertellen wat er gebeurde. 'Is deze school nou ook al niet goed?'. Met acht jaar zijn mijn ouders namelijk gescheiden. Bij mijn vader logeerden mijn broertje en ik eens in de twee weken een weekend. Onregelmatig kwam hij langs. Hij moest fulltime werken om financieel te overleven, daardoor kon ik niet bij hem wonen. Mijn moeder kon het amper aan om alleenstaande ouder te zijn, zeker niet toen ik door de problemen op school gedragsstoornissen kreeg. We hadden veel ruzie. De situatie werd rustiger toen ik op de speciale school zat, maar ze keek weinig naar me om. Had liever een kind zonder autisme, zoals mijn broertje. Zelfs een depressie zag ze over het hoofd. Het werd moeilijker en moeilijker om daar te moeten wonen. Op een gegeven moment was ik zelfstandig genoeg om bij mijn vader te wonen, die me geweldig opving. Uren praatten we over de situatie op school en die bij mijn moeder. Zo verwerkte ik het langzaam en klom ik uit het dal.

Op school kwam er een spelbegeleidster; Luka, die met haar hart werkte. Ze kon veel van kinderen hebben, maar ook grenzen stellen. Duidelijk maar geweldloos. Ze was zo puur. Er ontstond een vertrouwensband tussen ons. Totdat ze wegviel door psychische problemen. Een typisch voorbeeld van iemand die 'te goed voor deze wereld is'.

De school schatte me zeer laag in door mijn functioneren. Ik had een ineengekrompen houding, mede door de geweldplegingen en intimidaties. En omdat ik bijna niets had om voor te leven. Hulp hoefde ik niet te verwachten, mijn gedrag werd vooral tegen me gebruikt.

Mijn vader had inmiddels een vriendin die tussen ons is gekomen. Zij en de school wezen mijn vader op de noodzaak niet mee te gaan in mijn fixaties en beleving. Anders zou hij ongewenst gedrag belonen. Bij niemand kon ik meer terecht. Ik heb gedacht dat iedereen, ik inclusief beter af is als ik dood ben.

Die vriendin had wel Persoonsgebonden Budget aangevraagd. Ik kreeg een begeleidster die anders tegen me aankeek, vanuit mijn kwaliteiten en behoeften. Stapje voor stapje leerde ze me zelfstandig reizen, zodat ik niet als enige van de klas nog met het busje hoefde. Ook stelden we samen andere doelen op, om mijn toekomst vorm te geven, zoals een opleiding, wat de school ook niet zag zitten.

Inmiddels woon ik op mezelf, met begeleiding op afstand, terwijl de school een 24-uurs zorg instelling in gedachten had.

Mijn vader durft weer naar me te luisteren, onze band is hersteld. Het is uit met die vriendin. Mijn moeder en ik begrijpen elkaar ook veel beter dan vroeger. Vaak kletsen we wat af. Zelfs met Luka heb ik weer voorzichtig contact.

Denk goed na voordat je kinderen krijgt. Zie ze als een geschenk en niet als een last, of ze nu volkomen gezond zijn of een ziekte of beperking hebben. Neem hun signalen serieus.

Wees ook zorgvuldig als je beroepsmatig met kinderen bezig bent. Je hebt veel invloed op hun ontwikkeling. Ze kunnen geestelijk groeien, maar ook krimpen. Ga uit van de behoeften van een kind.

Sarah Morton. Redactie van Dus! www.dus-sarah-morton.nl

redactie@dus-sarah-morton.nl